

JERZY MISZCZAK

ur. 1948; Lublin

Miejsce i czas wydarzeń	Lublin, PRL
Słowa kluczowe	Projekt "Rzemiosło. Etos i odpowiedzialność", rzemiosło, rodzina, rodzinne tradycje rzemieślnicze, ulica Miła 2, ulica Królewska 3, ulica Szymonowica, ulica Krakowskie Przedmieście, bieżnikowanie opon, praca ojca, choroby zawodowe

Rodzinne tradycje rzemieślnicze

Nazywam się Jerzy Miszczak. Urodziłem się 1948 roku na ulicy Lubartowskiej 39 – przed wojną Lubartowska 13 – i tam się wychowałem. Pochodzę z rodziny rzemieślniczej. Moja babka miała pralnię, dziadek wytwórnię zabawek, matka zakład kosmetyczny, a ojciec, brat i mój stryj, czyli brat ojca, prowadzili wulkanizację – i pewnie lublinianom znane – bieżnikowanie opon na ulicy Miłej. Była to swego czasu jedyna firma w Lublinie, która [zajmowała się] bieżnikowaniem opon. Ja też przez dwa lata pracowałem u ojca. Ojciec był także działaczem organizacji rzemiosła i jak zrobiłem uprawnienia radcy prawnego, to ojciec korzystał z moich usług, jako wiceprezesa jednego z lubelskich cechów. Z rzemiosłem jestem [związany] do dnia dzisiejszego. Wytwórnia [zabawek] dziadka [mieściła się] przy ulicy Szymona Szymonowica, dawna Misjonarska. Babka miała pralnię na Krakowskim [Przedmieściu] 23 czy 25, a matka zakład kosmetyczny [również] na Krakowskim 40 może 41 czy 43. Zakład wulkanizacyjny ojca [mieścił się] na Królewskiej 3, a potem – najdłużej – na ulicy Miłej 2. Pamiętam, że wtedy było [duże] zapotrzebowanie na bieżnikowanie opon, bo były one [towarem] deficytowym. Wszyscy je bieżnikowali, a że moce produkcyjne firmy mego ojca nie były specjalnie wielkie, w związku z tym dwa razy do roku przyjmowano te opony do bieżnikowania. Data przyjmowania opon do bieżnikowania była znana, więc kiedy je przyjmowano, to kolejka chętnych stała z tymi oponami na Miłej jeszcze przed otwarciem zakładu. Myślałem sobie: „Kurczę, ludzie stoją do prywaciarza”, takie to dziwne wtedy było. No i muszę powiedzieć, że doszliśmy – bo jak powiedziałem, pracowałem w tej firmie – do takiego poziomu jakości, że potem dawaliśmy gwarancje na te opony bieżnikowane na 50 tysięcy przebiegu, a to [naprawdę] bardzo dużo. Były oczywiście pewne problemy z tym związane, ponieważ kauczuk potrzebny do bieżnikowania, był towarem importowanym i kupowało się go za dewizy. Były więc ograniczenia jeśli chodzi o

surowcowe, co znacznie limitowało ilość usług. [Kiedy nastąpiły przemiany, ojciec musiał zlikwidować firmę]. Znaleźli się prywatni właściciele tej nieruchomości i nie można się było z nimi porozumieć. Spadkobierców było wielu i mieli rozbieżne interesy. A potem, kiedy się dogadali między sobą, to ich cena była dla nas taka zaporowa, że nie byliśmy w stanie tego udźwignąć. Ojciec próbował jeszcze swoich sił w handlu. Na ulicy Dolnej Panny Marii w [pawilonie należącym do] Spółdzielni Mieszkaniowej „Spółdzielca” wynajął pomieszczenia. Nie można było tam jednak kontynuować usług wulkanizacyjnych, ponieważ mieszkańcy oprotestowali, że te wyziewy będą dla nich niezdrowe. Ojciec zdecydował się więc na handel i prowadził tam przez pewien czas sklep z narzędziami. Nie trwało to jednak długo, bo czynsz był wysoki, a sklep na uboczu. Wkrótce został zlikwidowany, a ojciec w wieku 65 lat przeszedł na emeryturę i po kilku miesiącach zmarł. Stan zdrowia mego ojca nie był dobry, co niewątpliwie spowodował proces technologiczny bieźnikowania.

Trzeba było na szlifierkach igłowych usunąć stary bieźnik, potem z kauczuku, który był w kęsach, zrobić na walcarce jednolitą masę o wysokości czterech centymetrów i obłożyć nią oponę, [a potem] wypalić. W procesie walcowania, wydzielały się ogromne ilości siarki i [również] brat, który pracował z ojcem, [podupadł na zdrowiu] właśnie z powodu wydzielającej się przy produkcji kauczuku siarki. Może brat kontynuowałby tę działalność, ale przeszedł bardzo poważną operację usunięcia guza z płuc, po której lekarz wypisujący go ze szpitala powiedział: „Proszę pana, teraz to powinien pan dużo spacerować, najlepiej w sosnowym lesie”. Nie było więc możliwości kontynuowania działalności.

Data i miejsce nagrania	06-07-2016, Lublin
Rozmawiał/a	Piotr Lasota
Transkrypcja	Jolanta Mączka
Redakcja	Jolanta Mączka
Prawa	Copyright © Ośrodek "Brama Grodzka - Teatr NN"